

the 1990s, the number of people with a mental health problem has increased in the UK. The prevalence of mental health problems has risen from 10% in 1990 to 15% in 2000 (Mental Health Foundation 2002). The prevalence of mental health problems has also risen in other countries, such as the USA (Mental Health Foundation 2002).

There are a number of reasons for this increase. One reason is that the definition of mental health problems has become broader. In the past, only severe mental health problems were considered to be mental health problems. Now, a wider range of mental health problems are included, such as depression, anxiety, and stress. This has led to an increase in the number of people with a mental health problem.

Another reason for the increase is that the stigma associated with mental health problems has decreased. In the past, people with mental health problems were often stigmatised and discriminated against. Now, there is a greater understanding of mental health problems and a greater willingness to help people with mental health problems. This has led to an increase in the number of people with a mental health problem.

A third reason for the increase is that the number of people with a mental health problem who are seeking help has increased. In the past, many people with mental health problems did not seek help. Now, more people are seeking help, which has led to an increase in the number of people with a mental health problem.

There are a number of implications of this increase. One implication is that there is a need for more mental health services. The current mental health services are not able to cope with the increasing number of people with a mental health problem. There is a need for more mental health services, such as community mental health teams, crisis centres, and day hospitals.

Another implication is that there is a need for more mental health professionals. The current mental health services are not able to cope with the increasing number of people with a mental health problem. There is a need for more mental health professionals, such as psychiatrists, psychologists, and nurses.

A third implication is that there is a need for more mental health research. The current mental health services are not able to cope with the increasing number of people with a mental health problem. There is a need for more mental health research, such as research into the causes of mental health problems and the effectiveness of mental health services.

There are a number of ways in which the mental health services can be improved. One way is to increase the number of mental health services. This can be done by setting up more community mental health teams, crisis centres, and day hospitals. Another way is to increase the number of mental health professionals. This can be done by training more mental health professionals and by encouraging more people to enter the mental health profession.

A third way is to increase the amount of mental health research. This can be done by funding more mental health research and by encouraging more people to do mental health research. There are a number of other ways in which the mental health services can be improved, such as by increasing the awareness of mental health problems and by reducing the stigma associated with mental health problems.

SEZGIN KAYMAZ • **Deccal'in Hatırı**

© 2014 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
2014, İstanbul (1 baskı)

İletişim Yayınları 1959 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 293
ISBN-13: 978-975-05-3627-4
© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 2. BASIM
1. Baskı 2024, İstanbul

EDİTÖR Tanıl Bora
DİZİ KAPAK TASARIMI Suat Aysu
KAPAK ve KAPAK ILLÜSTRASYONU Seda Mit
KAPAK FOTOĞRAFI Sarp Soysal
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Remzi Abbas

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871
Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul
Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ
Sevinç Kuşları-1
**Deccal'in
Hatırı**

SEZGIN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. 1967'den itibaren on üç yıl Konya'da yaşadı, Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. 1980'de Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girip iki yıl sonra terk etti. Ankara 19 Mayıs Spor Akademisi'ne girdi, girer girmez terk etti. Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dilbilimi'ne girdi, bu sefer okudu, sonuna kadar da gitti, fakat alt sınıfın Türkçe dersini veremediği söylendiği için kızıp onu da terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Bütün kategorilerdeki Hentbol Milli Takımlarında Baş Antrenör olarak görev aldı, Teknik Kurul Başkanlığı yaptı. 2006-2013 yılları arasında Türkiye Voleybol Federasyonu'nda İcra Kurulu Koordinatörü olarak çalıştı. Artık sadece yazıyor.

Kitapları: *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007), *Ateş Canına Yapışsın* (2008), *Kün* (2013), *Deccal'in Hatırı* (2014), *Kıyas* (2014), *Farfara* (2017), *Nefha* (2018), *Benyusuf* (2019), *Bakele* (2020), *Son Şûra* (2021), *Bugün Bize Kim Geldi* (2021), *Düz Dünyacılar* (2023).

Mavi gözlülerin güzeline...

Selçuk Abi'ye...

*Aşk ırmağının suçu yok;
Bizim maşrapamız küçük...*

– MEVLÂNÂ

An gelir, her şey kabul edilebilir görünmeye başlar gözüne. Doğru yolu bulmak denir buna.

Sen buna yoldan çıkmak dersin.

Aşkta da kumarda da kaybedersin an gelir. Belki de şansır bu. Sen kendine şanssız dersin.

Ayık kişi yoktur âlemdе. Kimi işrette küfeliktir, kimi zikrette. Edep, buna “Eyvallah!” diyebilmektir.

Sen tutar, “Edep yahu!” dersin.

Yahudi havradan havraya, Hıristiyan pazardan pazara, Müslüman namazdan namaza hatırlar Allah'ı.

Ayıptır!

Sen buna din dersin.

Her masum günaha koşar. İmandır bu.

Sen buna küfür dersin.

Nadiren âşığa kısmet olur mâşuk. Canlar huzura atılır karşılıklı. Sen buna ne dersin?

Milyarlarca varlıkta oynaşır milyarlarca ruh. Aslen aslı kadar tektir.

Sen buna çok dersin.

Her şey sen olur ve her şeyden öte ne varsa gene sen.

Sen buna “BEN” dersin.

Öncekiler yapar, sonrakiler yıkar.

Çökmemiş tavan kalmaz yeryüzünde; kuytusunda define aranmamış temel kalmaz.

Mezarlıklar şehirlerin ortasına yürür.

Sabahın ışıkları yürek gibi titrer.

Şehrin ral sesi kafaların içine taşır.

Dogmalar sarsılır, vakur başlar yere gelir, tabular yıkılır, göz göz olur duvar gibi önyargılar.

Bu hayattır.

Sen buna roman dersin.

*Madem ki tıpkı güneşe benziyorum,
Çekmeliyim elimi eteğimi üzerinden ferah, mâmur yerlerin
Madem ki güneşe benziyorum tıpkı,
Doğmalıyım üstüne harâbelerin...*

– MEVLÂNÂ

Babası; “Ciddi bir araştırsak Lokman Hekime varırdır bizim soyumuz,” derdi.

Atadan babadan sülaleden geliyordu Veysel İnan’ın doktorluğu. Saraylılar gibi tahtı göbekten göbeğe aktarırsan sonunda doğal olarak sosyete doktoru olmuş buluyordun kendini. Veysel gibi.

Biraz tuhaf bir doktordu, çünkü tuhaf bir adamdı. Ya her gün bir önceki güne “Amma da cahilmişiz meğer,” diye aşağılayarak bakan modern tıbbın takriben bin sene kadar gerisinden gelirdi, ya da “Yok canım, bilim ne kadar ilerlese de kafa nakli yapılmaz artık,” diyen skolastik tıbbın bin sene ilerisinden. Hem sevilir hem sevilmezdi. Hem ayağının tozuna yüz sürmek için köşe bucaak kovalanırdı, hem aman bulaşmasın diye fellik fellik kaçılırdı. Binaenaleyh, bir yere kadar tıp dünyasının Allah’tan korkmasa secde edeceği, bir yere kadar bir açığını yakalasa betona dübelleyeceği bir doktordu.

Ama öyle böyle bir doktor değil.

Kalp mütehasısı...

Kalp damar cerrahı...

Genel cerrah...

Transplantasyon mütehasısı... Bilhassa da kalp... Çünkü hem kalp damar cerrahıydı, hem kalp mütehasısı, hem de 1961’den

1971'e kadar Cape Town Üniversitesi'nde Christian Barnard'ın önce asistanı sonra da sağ kolu olarak çalışan Talât İnan'dan, öz babasından tedrisat almış bir organ nakli mütehasısı...

İlaveten; nöroloji mütehasısı...

İlaveten Patolojist, ki sonradan patolog denilecekti...

İlaveten Sitolojist... Ama buna yanlış anlaşılır, dilden dile, kuktan kulağa gide gele psikolog denmeye başlanır kaygısıyla asla sitolog denmeyecekti... Asla.

Ve Veysel, elinin erdiği, gücünün yettiği her tıp dalında ihtisaslaşmak gerektiğine ihlâs ile inanan ve fakat deliliği reddeden bir acayip adam olarak; psikiyatrinin bir tıp dalı olduğunu zinhar reddedecek, onu branştan, psikiyatristleri de adamdan saymayacaktır... Katiyen.

Şöyle ki, akıl denen nane, toplum denen ucubenin dayattığı kabul, icap, algı, standart ve kanaat deryasından başka bir bok değildi buna sorarsan. Akıllı insan denen salak ise o deryanın boy vermeye bile değmeyen sıklıklarında beline düğümlediği balkabağı yardımıyla ürkek ürkek çimen adam.

Adetiydi; "Ne lan bu denizin hâli? Hastane çorbası gibi deniz mi olur lan? Sikerim lan!" deyip de çalkulaç açılmaya kalkan her dahiyi "deli" olarak etiketlerdi hazreti tıp. Haa, hakkımı yemeyelim; ama rezil rüsva olmamak için, ama yarın öbür gün herifin dediği doğru çıkıp da karadınli karadonlu damgası yememek için, ama aklına yattığı için, kıyıdaki şabalaklara bağır bağır "Bak ne buldum," diyerek müjde veren dahilere "dahi" derdi mecburen. Tıbbâ göre, misal; atom bombasını icat eden Einstein dahi, icat edemeyip ve fakat Hiroşima ve Nağazaki üzerinde başarıyla tatbik eden Truman akıllı oluyordu. Gülerdi Veysel, gülerdi.

Psikiyatryimış...

Hadi lan!

"Oğlum, o kadar ihtisas yaptın, nörolojin de tamam, bari psikiyatri de al ki bir işe yarasın."

"Psikiyatri mi? O ne baba?"

"Ukalâlık etme lan! Hayvan. Sapık hayvan."

Heh heh... Gülerdi işte böyle. Ona göre, akıl dedikleri zamazingo, sonsuz boyutlu mekânsızlık evrenine gerilmiş dümdüz bir ça-

maşır ipi, akıllı dedikleri hıyar ise o ipe mandallanmaya razı gelen kırmızı dondu. Tabii dahi de işin gerçeğine o ipten uzak duracak kadar akli eren er kişi oluyordu kaçılmaz olarak.

Soru bir: Tıp kime “normal” derdi?

Kendi gibi ipe dizilip gidene.

Ve soru iki: Kim “anormal”di tıbbâ göre?

İpin dışında uçuşan kaçışan.

Arkadaşların dahi dediği ipe hiç yaklaşmadığı, deli dediği de hiç ipe sapa gelmediğine, hattâ ipteki kırmızı donlara hareket çektiğine göre, psikiyatri ne bilecekti dışarıdaki anormallerden hangisi deli hangisi dahi? 1540'ta Kopernik deliydi bunlara sorsan, 1933'te Hitler dahi.

Amaan... Anormal deyip geçeceklerdi işte.

“Şimdi ne ihtisası yapıyorsun lan?”

“Bakmıyorum. İllâ bir şey almak zorunda mıyım? Vitrin gezmek yasak mı?”

“Aklını başına topla manyak! Gel bak, yarın kalp nakli yapacağım; asistanım ol.”

“Geliriz.”

“Hayrola? Normale mi döndün ne? Şaşırtıyorsun vallahi beni.”

“Ayıp ettin babacık. Çağırdın da gelmedik mi?”

Halbuki çağırıldığı için gitmiyordu. Aklına takılan bir şey vardı; uzaktan uzağa akıl yürütmektense sahaya inip olayın içinde debelenerek düşünmek istiyordu.

Öyle de yapacaktı.

Yaptı nitekim.

Babasının asistanı olarak nakil ameliyatına girdi, baktı, gördü, kesti, biçti, soktu, çıkardı, dikti, yoğun bakım hemşireliği yapıp hastanın altını temizledi, bezledi, gözlemledi, başında anasından daha fazla nöbet tuttu, kalbi durduğunda müdahalesini yaptı, öldüğünde gözlerini kapattı, hastanın anasına “Sizin oğlan sizlere ömür,” dedi, kendi babasına “Ben zaten bu işten bi bok çıkmayacağımı biliyodum,” deyip iyi bir zılgıt yedi ve dem o dem, ihtisas sertifikası koleksiyonunu çekmeceye unutup o âna kadar yalnızca yakın çevresinin ve elbette babasının indinde deli bir dahi iken o andan itibâren bilcümle tıp dünyasının hem delisi hem dahisi oldu.